

at dette udredningsarbejde ikke i nævneværdig grad har ligget til grund for udarbejdelsen af forslaget.

Men før jeg kaster mig ud i at skælde ministeren ud, skal jeg komme med en ros. Det er godt, at der nu sker en udvidelse af den personkreds, der omfattes af integrationstiltag. Det er godt, der sker en udvidelse af integrationsperioden for alle til 3 år, og det er godt, at ministeren vil forpligte alle kommunerne til at påtage sig ansvaret for at integrere flygtninge. Men så er det også slut med ros.

Vi har fået en lang række høringssvar, hvor ansvarlige organisationer og enkeltpersoner giver udtryk for deres bekymring, som vi desværre deler. I betænkningens udkast til lov gives en definition af, hvad integration er. Det mangler i uhyggelig grad i dette forslag. Det bør indarbejdes, herunder med en præcisering af, at integration også handler om respekt for den enkeltes kulturelle identitet.

Lovforslaget er som nævnt rettet mod integration af såvel flygtninge som indvandrere. Det er godt, men det er også skidt. De specifikke problemer, flygtninge har, når de efter flugt lander i Danmark, beskrives ikke med mange ord for at sige det mildt. De har som oftest store problemer med at bearbejde de traumer og psykiske problemer, et liv på flugt giver. Samarbejdet med torturcentre er stort set ikke nævnt med et ord, så vidt jeg kan se. Den bistand, Dansk Flygtningehjælp har ydet i form af tolkning og psykologbistand, er ikke nævnt.

Hvad skal den stakkels kommune gøre, hvis der anbringes en flygtning, som er så traumatiseret, at integration ikke er mulig, før en psykisk rehabilitering har fundet sted? Hvem står for at varetage denne opgave for slet ikke at tale om, at det er et menneskes fremtidige liv og psykiske stabilitet, der står på spil?

Et andet element i betænkningen, som udgør et meget stort arbejde i Dansk Flygtningehjælp, er hele repatrieringsaspektet. Der er næppe tvivl om, at forudsætningen for en god integration er, at man fastholder repatrieringsaspektet. Det er derfor vigtigt, at den uddannelse eller erhvervsforbedring, der måtte ske, hele tiden ses i sammenhæng med hjemlandets behov. Samtidig er det vigtigt, at man til stadighed bevarer muligheden for, at en flygtning kan henvende sig til en uvildig instans for at få belyst mulighederne for at kunne vende tilbage, uden at det pludselig skal betyde, at man er bundet hertil.

Et helt særligt problem er integrationsydelsen. Det er klart for SF, at Det Radikale Venstre nu har fået lov til at afprøve, om ikke man kan nedsætte de forskellige overførselsindkomster ved i denne lovgivning at starte med en svag gruppe. Det har været Det Radikale Venstres politik gennem mange år at få en såkaldt reform af velfærdssamfundet. Den er nu startet, reformen, der skal vise, at man kan leve af et beløb, der er mindre end bistandshjælp i en periode, hvor enhver form for adgang til arbejdsmarkedet er et fremtidigt projekt. Hr. Henrik Svane argumenterede i Information i går mod den påstand, at dette forslag er imod menneskerettighedskonventionen, med, og nu må alle slå ørerne ud, at det i så fald også ville være en slags apartheid at give SU-modtagere lavere ydelse.

Det er helt uforståeligt med denne argumentation. Efter SF's opfattelse er denne ydelse et klart brud på menneskerettighedskonventionen, og det er uacceptabelt.

Nu er det svært at få alle forbehold for et givet udsagn i avisen, men det er ikke rart, at hr. Henrik Svane på denne måde sammenligner bistandshjælp og SU. Og det er slet ikke rart, når hr. Bjørn Elmquist f.eks. for nogle måneder siden i radioen fandt, at det var det niveau, man diskuterede, i forbindelse med at flygtninge skulle have en særskilt ydelse. En gentagelse af dette mål skurrer uheldigt i mine ører, og de mange breve, jeg har fået fra bekymrede mennesker på overførselsindkomst, der forventer, at de bliver de næste, der skal afprøves, viser, at jeg ikke er alene om at se disse visioner.

På den modsatte fløj i regeringen har jeg også hørt argumentet, at nu vil man satse på, at flygtninge ikke skal klientgøres. De skal ikke lære at begå sig i bistandslovens kinkelkroge, de skal lære at begå sig på arbejdsmarkedet. Derfor en særskilt ydelse, som ikke er bistandshjælp. Ja, intet kunne være sagt mere klogt. Problemet er imidlertid, at denne lavere ydelse enten tvinger flygtninge til at blive professorer i, hvordan man sikrer udgiftsdækning for enkeltydelser, eller også lærer dem at begå sig på det grå for ikke at sige det sorte arbejdsmarked. Svaret burde i virkeligheden være, at man lignede flygtninge med mennesker, der skulle revalideres eller en anden tilsvarende ydelse. Så ville man kunne slippe for klientgørelse.

Samtidig er det et særligt problem, at indenrigsministeren med denne lov vil lave en ny ydelsestype med særlige aktiveringstiltag som,